

derom in den wortelstok wilden terugkruipen. Ook de tinten veranderden spoedig en voor het mooie, het oog weldadig aandoende, zachte groen verschenen bruine, verdorpe kleuren. Op de normale ontwikkeling van de sporen zal deze omstandigheid zeker niet gunstig werken. We moeten echter onze conclusie opschorten tot tijd en wijle dat we door zaaiproeven zekerheid gekregen hebben.

Is te veel licht voor sommige planten schadelijk, voor anderen is wederom te weinig licht van nadeeligen invloed. Zoo heeft men o.a. experimenteel aangetoond dat bij de minimumbelichting, waarbij *Impatiens noli tangere* (Springzaad) nog krachtig bloeide, de stokroos, *Althaea rosea*, geen knop meer ontwikkelde. Afwijkingen in de bloeiwijze werden bij toenemende lichtvermindering waargenomen bij de Labiaten (Lipbloemen), en wel in de toenemende verkleining van de bovenlip.

Kleistogamie schijnt mede een gevolg te zijn van verminderde lichtintensiteit, terwijl ook het licht een voorname rol speelt in de bloeitijden, men denke hierbij o.a. aan onze boschflora die we reeds zoo vroeg in het voorjaar kunnen bewonderen.

Na het vorenstaande zal het wel duidelijk zijn, waarom de grenzen der groeiplaatsen van bepaalde plantensoorten vaak zoo scherp waar te nemen zijn, alsmede waarom in twee kort bij elkaar gelegen analoog belichte gebieden, gescheiden door een niet gelijk belicht gebied, een verschillende flora kan optreden. Het passeeren van het niet gelijk belichte gebied brengt vaak te groote moeilijkheden en bezwaren voor de planten mede.

(Wordt vervolgd).

F. H. VAN RUMMELEN.

Toch nog 'n Waterrat.

Op onze 1ste maandelijksche Vergadering te Sittard demonstreerden we 'n Muis!, door den heer Sprenger meegebracht uit den Proeftuin te Maasricht.

„Welke muis zou 't zijn?” vroegen we.

„De Molmuis?”....

„Wat ons tot nu toe als „Molmuis” werd toegezonden, was immer en altijd de „Waterrat”.

„'t Exemplaar van den heer Sprenger, zeiden we, is waarschijnlijk geen waterrat”.

En... achteraf blijkt 't wel 'n waterrat te zijn!

We hadden 't beestje opgestuurd naar Leiden.

De heer Kohlbeek, de kundige preparateur van 's Rijks-Museum aldaar, heeft 't diertje voor ons Museum te Maastricht opgezet.

't Onpopte zieh bij die gelegenheid toch nog als 'n mannelijk exemplaar van de waterrat!

Met de „determinatie” van beesten hadden we nooit grooter moeite, dan met die van „muizen”.

En geen wonder!

De „geleerden” zijn 't over 't voorkomen van „muizen” in Nederland op lange na niet eens.

Mogen we daarom nogmaals een beroep doen op onze leden?...

Ja?...

Maar dan 'n beroep, 't welk asjeblijft niet te vergeefs mag zijn.

Stuur ons alles, wat ge als „muis” of „rat”, vooral buitenshuis mocht vangen.

Alleen als we kunnen beschikken over zoo veel mogelijk materiaal is er kans meer licht te brengen in de tot nog toe duistere vraag: „Welke muizen huizen in Limburg?”

JOS. CREMERS.

Planten op Zinkhoudenden bodem

Konden we in 't vorige Maandblad 't verslag der Mei-vergadering te Sittard niet geven, wegens plaatsgebrek, ook nu zijn we, om dezelfde reden verplicht dat verslag achterwege te laten.

Toch meenen we enkele zaken in die vergadering ter tafel gekomen, hier te moeten aanstippen.

De heer de Wever demonstreerde toen de plantensoorten, welke uitsluitend op zinkhoudenden bodem voorkomen.

En wel: 1e 't **Zinkviooltje**, *viola calaminaria* Lej., een veelstengelige vorm van de **gele viool**, *Viola lutea* Sm., welke in Zweden, in de Vogezen en elders inheemsch is.

Te Epen en te Meehelen treft men naast de geelbloemige planten ook exemplaren aan, van wier bloemen de twee bovenste kroonblaadjes 'n blauw-violette kleur hebben.

Toch zijn deze nog altijd te onderscheiden van den typischen vorm van 't **driekleurig viooltje**, o.a., doordat 't **zinkviooltje** 'n overblijvende plant, en 't **driekleurige** één- of tweejarig is.

2e. **Alpenboerenkers**, *Thlaspi alpestre* L., variëteit *calaminaria* Lej.

De zinkvorm verschilt van de type, doordat bij de eerste de helmknopjes niet boven de hloem uitsteken.

Zowel de Alpenboerenkers alsook 't Zinkviooltje zijn minstens reeds 'n halve eeuw waargenomen langs de Geul, zoodra deze op Nederlandsch gebied komt.

Daar, waar de Geul ontspringt, beval de bodem zink. Beide plantensoorten vindt men er dan ook bij duizendtallen.

Zink is echter in den Zuid-Limburgschen grond niet aanwezig. Waar dit erts in Zuid-Limburg langs de Geuloevers voorkomt is 't afkomstig van 't afvalwater uit de groote zinkfabriek van Vieille Montagne of Altenberg.

Maar toch is de hoeveelheid klaarblijkelijk voldoende om ook in Limburg zinkplanten in stand te houden.

Dit feit werd reeds in 1844 geconstateerd door Kaltenbach te Aken.

't Zelfde verschijnsel neemt men ook waar langs de „Haarenbach” ten N.O. van Aken en in 't Wurmdal.

Wat echter tot nog toe onverklaarbaar bleef is 't feit, dat deze planten zoo goed als niet lager gevonden worden dan ongeveer bij Wylré, ten minste niet verder Westwaarts standhouden.

Ook hieruit blijkt alweer, dat de verspreiding eener plantensoort bepaald wordt door meerdere factoren.

Tegelijk met bovengenoemde planten is ook naar Zuid-Limburg verdwaald: **Statice elongata** Hoffm.

Van dit gewas vertoonen de exemplaren op zinkgrond eveneens enkele afwijkingen van de normale „Lamsoren.”

Bij overplanting echter blijkt 't verschil niet constant te zijn. In de zinkgebieden nabij Altenberg, Eilendorf enz. en ook op aangespoelden zinkgrond in de buurt van Aken groeit nog 'n mooi plantje te weten: **Alsine verna** Bartl.

Op Nederlandsch gebied werd 't tot nog toe niet waargenomen.

Te Meehelen staat tusschen de zinkplanten ook 'n vleugeltjesbloem met zeer groote, donkerblauwe bloemen, zoo groot als die van **Polygala calcarea** F.Schr., welke bij Gerolstein zooveel voorkomt op dolomiet.